

שיניקין 91 גבעתיים.

רב ביכנ"ס וראש הכולל הרב משה גבאי שליט"א

תפארת צב"ד

כולל "מלכות שבתפארת" ע"ש אלימלך ומלכה שוימר

ד"ר שמואל טומ

פרשת בשלח

עלון מס': 296

"ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלוקיך, והישר בעיניי תעשה. והאזנת למצוותיו ושמרת כל חוקיו, כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך."

"כל המחלה" בה' הידיעה! אלו מחלות היו במצרים! היו מכות לא מחלות! אמנם היה כינים ושחין שהם באמת סוג של מחלות, אבל נשמע מהפסוק שזה "המחלה"! הידיעה! שאין צורך לפרט אפילו מהי, או שיברו עליהם לפני כן! אולי יבוארו הדברים לפי האמור במדרש רבה [שמות כ' יח] "ויסב אלוקים את העם - מכאן אמרו רבותינו, אפילו עני שבישראל לא יאכל עד שישב, שכן עשה להם הקב"ה, שנאמר ויסב אלוקים" עכ"ל.

לכאורה זה זועק, מה הקשר... איך הגיעו לעניין הסיבה בליל הסדר מתוך שהי' סיבה את העם דרך ארוכה במצרים!! אלא, במאר המכתם סופר' אנחנו אומרים בתפילה "ויוציא את עמו ישראל מיתום לחרות עולם..." על איוז חרות עולם מדובר כאן, וכי תמו הגזרות, לא נרצחו מיליונים בשואה! לא עברנו רק לאחרונה שמתת תורה שלא יישכח!

אלא ודאי החרות שמדוברת כאן, היא כמאמר חז"ל, "אין לך שחרות אלא שמיים בתורה" חרות מהתאווה ושעבוד היצר הרע. עם ישראל יצא ממצרים, ומיד בסמיכות הוא קיבל את התורה בתחילת שהותו במדבר. הם הפכו להיות לעם סגולה, עם שידוע לגבור על רצונותיו הגשמיים.

המדרש מביא טעם למה הי' טובב אותם ארבעים שנה במדבר, אמר הבורא אם אכניסם מיד לארץ ישראל והם ישובו איש תחת גפנו ותאנתו, מתי יהיה להם זמן פנוי ללמוד תורה, ולכן הוליד אותם במדבר. שם, אמר ה' אני אפרנס אותם מעל הטבע בדרך של נסים, לא צריך לרוץ לקניות, תבגד גל אתך! לא צריך לרוץ למכולת או לבית מרקחת, כי המן מגיע פחות או יותר עד הבית... ואז יהיה להם זמן ללמוד תורה לפני שיגיעו לארץ.

אחרי ההקדמה הזו נתקרב מעט יותר: הגאון מוילנא מביא באגרתו, "כי פרעה הוא היצר הרע באמת, מצרים הם הגוף, ועם ישראל הם אנשי השכל השולטים על הגוף, ומשה רבנו הוא משול ליצר הטוב". פרעה, מציע לעם ישראל "לכח זבחו לאלוקים בארץ" אני מסכים שתעבדו את ה' - רק בארץ! רוחניות ביחד עם הגשמיות, עם מצרים, לא להשתחרר לגמרי. מגיע לו: יהודי לליל הסדר, עני מרוד, אין לו כמעט כלום, מבקשים ממנו לשבת ולאכול בהסיכה. הוא מרגיש ממש "לועג לרש" על איוז הסיבה מדרבנים, זה תשאר לעשירים שהחיים שלהם תותים, אבל הוא!! משיבים לו: אדוני! כן אתה העני הגדול, יכול להיות בן חורין הרבה יותר מהשכן שלך המיליונר! הרי "יש לו מנה רוצה מאתיים" נמצא שאתה שלך רק שקל, שמקל כך עוד שקל אחד להיות מאושר. אולם העשיר שיש לו עשרה מיליון, הוא זקוק לעוד עשרה מיליון כדי להיות מאושר, נו, מי יותר מסכן מי שחסר לו שקל או מי שחסר לו עשרה מיליון כדי להיות מאושר...

בעצם ליל הסדר בהסיכה לעני אומר לו, לא תחפץ קובע אלא החלטה להיות בן חורין. והראיה לזה היא זה שהי' טובב אותם בצאתם ממצרים במדבר. שהוא הוציאם ללמוד תורה ובה הוציאם לחרות עולם מהשיעבוד של הרצונות הגשמיות, ונפלאים כדי המדרש שמתחננו עמו, שמכאן למדו שאפילו עני בישראל יכול להסב, עני בישראל שיצא מעבדות לחרות ומבין לא להיות מועבד לרצונות שלו, הוא בן חורין אמיתי שעליו אמרו חז"ל בין חורין הוא מי שעוסק בתורה! יכול להיות אדם עשיר גדול שבעת' בא לו תבילת שוקולד, אין! הוא מדוכדך כולו! מגיע לבית מלון הוא מגלה שמהמישה כוכבים שהובטחו לו, נפל כוכב אחד... כל מצב רוחו נפל... נו, זה בן חורין!! לעומתו זה שיושב ולומד ולא

זמני השבת

הדלקת נרות: 16:46

צאת השבת: 17:47

זמן ר"ת: 18:21

זמני תפילות בביה"כ:

ימות השבוע: יום שבת:

שחרית: 7:30
מנחה גדולה: 13:15
מנחה קטנה: 16:25
ערבית: 16:42
מנחה ער"ש: 16:48
שחרית: 8:00
ערבית מוצ"ש: 17:47

שיעורי תורה:

א-ה: 8:10-9:00 - גמרא מסכת סנהדרין עם הרב משה גבאי.
א,ג,ד: 20:00-21:30 - מדרשה לנוער עם ר' אפרים ראם.
ב: 20:00-21:45 - שיעור ביזרע שמשון עם ר' יצחק לוריא טהור.
שבת: 15:25 - גמרא והלכות שבת מוצ"ש: 19:30 - הלכה לנוער. עם הרב משה גבאי.

אקטואליה בפרשה:

"וקראת לשבת עונג..."

שיעור פרשת שבוע מתקיים כל יום חמישי בשעה 20:00
ע"י הרב משה גבאי שליט"א
כולם מוזמנים.

סיפורי צדיקים:

כשנפטרה אשתו הצדקנית של הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל, נכתבו שבחיה על המצבה כנהוג, ושם נכתב, "אשת הרב אריה לוי". כשהגיע רבי אריה לוי לבית העלמין וראה את המצבה, אמר לבני משפחתו. כל השבחים שכתבתם על רעייתי נכונים ואמתיים ואני מעיד שזה רק מקצת שבחיה מה שכתבתם... אבל למה כתבתם "אשת הרב" אני לא רב! אני איש פשוט! אבקשם למחוק את התואר "רב" משמי, זה גורם לי לצער רב... אמרו לו, "כבוד הרב אין אפשרות! האותיות חקוקות על המצבה ואין אפשרות למחקן..." שקח הרב ולא הוסיף, הבינו כולם שהרב משלים עם המצב בליט ברירה... אך בפעם הבאה שהגיע הצדיק רבי אריה לוי למצבתה של רעייתו, הוא הצטייד מראש במעט 'מלט' שהביא עמו ומרח שכבה של מלט על המילה "הרב". זוהי גדולתו וענותנותו של גדולי ישראל!!!

ולא מרגיש חסרון הוא הבן חורין האמיתי! החובת הלבבות היא, מעשה במלך שתקף אותו ימרה שחורתי. יסבו הרופאים והחלטים על פי אחד מהם, כי אם ילבש המלך חולצה של אדם שאין לו דאגות זה יסיר מעליו את הימרה שחורתי ששקע בה. הגיעו לעשיר של העיר נראה שהוא חי טוב... אמר להם אני!! כולי דאגות! מרבה נכסים מרבה דאגות! אמרו להם, מה יש לי לדאוג, הדולרים תחת המזרון כשהדולר עולה או יורד נהיה לי כאבי גב רבים... הלכו לשאר בני העיר, כל אחד והחביבה שלו, אין אדם ללא דאגות. עד ש הגיעו לאיזה רועה צאן פשוט וחלוק לבוש על גופו. אמרו לו יש לך דאגות! אמרו להם, מה יש לי לדאוג, הכבשים כאן, אני מחלל בחלילי ונהנה מגיעי כפי. מצויין! תביא לנו מהר חולצה שלך בשביל המלך! ענה להם, אם הייתה לי חולצה היו לי דאגות צריך לכבס, לגחך, ארון בגדים, אין לי את כל זה... המסר הובן זה החרות עולם, ככל שיש לך פחות יש לך נתונים לרוגע, ובתנאי שבחלל שנוצר הכנסת אמונה, תורה, ורוחניות! "וזה הפשט כל המחלה אשר שמתו לא אשים עליך" אדם שחי בדאגה אין לו חיים, את המחלה הזו שהיית חי במצרים בלי תורה, אלא הגעת נשמת... ממחר לפגישה הזו, וחייב להספיק שם לפני שייסגר, והבנך פתוח רק בין השעה זו לזו... את המחלה הזו בה' הידיעה, אני אסיר ממך כי אני ה' רופאך! אם התורה היא נר לרגלך והיא הרצון העיקרי שלך, הרי שאהת הפכת להיות בן חורין, וכל שאר העניינים שלך יסתדרו! ואם עסקנו בעניין "כי אני ה' רופאך", נביא כאן מה שסיפר ד"ר הרב מנחם ברייר סגן מנהל הרפואי מעיני הישועה. אושפי חולה מבוגר שסבל מחוסר תפקוד כלליות. במהלך סיור מאושפזים העבתי אליו, הוא היה מחובר למכשיר הנשמה, נתקו אותו כדי לנקות את המכשירים. אך מיד חזרו להנשמה, המצב היה סבוך.

הוא היה בהתדרדרות מוחלטת, בית חולים אחר כבר היה "עוזר לו" להגיע לשמים. אולם כאן ניסונו קצת יותר להציל את חייו. לא נאריך, אולם ההוראה שלי מהרב זילברשטיין היא "אם אתם רואים שלחולה אין סיכוי מבחינה רפואית, תעדכנו את המשפחה ותציעו להם לעשות פעולות לא רפואיות. להתפלל, לקבל קבלות טובות, כי זאת הרפואה הטובה ביותר".

כך עשינו, יצאתי קשר עם הבן. לא ידעתי מי ומה הוא מעבר לטלפון... אבל הצעתי לו לקרוע שערי שמים. רגע לפני שבת הוא התקשר שאל איש שיניו לטובה, צר לי אבל לא ממש עניתי! אלא שבמהלך השבת ראיתי שמגמת ההחלשות נבלמה והיה אפילו ניצנים של התאוששות... במוצאי שבת הוא שוב התקשר, שאלתי אותו מה עשית! השיב, קיבצתי קבוצה של אנשים שאינם מקפידים לומר 'אשר יצר' וביקשתי שיקבלו על עצמם! אותה שבת הייתה קבוצה של נערות מתחזקות שקיבלו כולן על עצמן, וברוך ה' התוצאות לא אחרו... סוף שבוע שלאחריו אביו חזר לביתו לחיים ולשלום! אם חשבנו שהמסקנה היא שקטני צירי' הוא רפואה לגוף, אז זהו שכנראה לא רק... שוחחתי עם בנו של אותו יהודי לאחר זמן, והוא סיפר את ההמשך. בערב פעילות של ארגון תשובה עלתה עם אחת מאותן בנות שהיו בשבת ההיא, של האשר יצר. וסיפרה כך. אחר הקבלה כבר הרצון לשוב בתשובה יד מנמי, חזרתי לסורי בכל, חוץ מברכת 'אשר יצר'. ליל שבת אחד יצאתי למסיבה עם כל מיני מרעין בישין... ותוך כדי חילול שבת ועוד דברים ממורים, נכנסתי לשרותים, וביציאה נטלתי דים ועמדתי וברכתי 'אשר יצר' כבוונה... בעודי מברכת תפסתי את עצמי... מה אני נורמלית, איך כל מה שעובר עלי הולך ביחד?! וזו הייתה הנקודה שהעיפה אותה בחזרה כלפי מעלה עד שהפכה לבעלת תשובה בכל אבריה וגידיה.

שאל את הרב

ניתן להתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

הפאס חופס או חול הפאוס. האם ניתן להפלות את חופס הפאוס?

האם יאץ קטן שהוא כהן עולה לעשות ברכת כהנים?

אי שאלה בתפילות שחפית אתי יכול לחלוף את התפילות?

אחרי שעלו לתורה כהן לוי וישראל, מותר להעלות אח"כ כהן או לוי גם כשיש רק ארבעה עולים לתורה והוא יעלה לעליית רביעי. ואף שיש מי שפקפק, להלכה אין חשש.

מחנכים גם את הילדים היא שקטני צירי' לעלות לדוכן לברכת כהנים. אבל קטן לא יעלה לדוכן לבדו רק אם יש כהן נוסף. ואם יש קטן עם גדול אחד, לא יאמר "כהנים" שאין נחשבים כשנים.

אין לחלוף אף תפילין אלא אחר קדושת יובא לציון' ויש אומרים קדיש תתקבל. אולם מי שחולץ תפילין של ראשי' כדי להניח שפתחו עמו, שמכאן ר"ת יכול לומר עם ר"ת קדושת יובא לציון.

אין לקרוא את העלון בשעת התפילה וקריאת התורה!

בראש חודש אייר, נסעתי לכותל המערבי. למה נסעתי? להתפלל על 'זמן קיץ' שיהיה זמן טוב. שאצליח בו בלימוד. שחברי יצליחו בו שחברותות שלי יצליחו. שכל הכולל יצליח וכו'.

אני מתחיל מהסוף ומתאר לך את מה שהיה בכותל עצמו, לכשהגעתי אליו (זה כבר אחרי ה'סיפור'). אפשר היה לזהות מיד את הנגים העדינות של הבחורים והאברכים הרציניים, שבאו כולם לכותל, להתפלל על אותה מטרה. ראיתי אותם מתכנסים איש איש בפנינתו. כל אחד והסטנדרט או הכיסא שלו וספר התהילים בידו. אין להם ב"ה צרות. הם לא באו להתפלל על קשוי פרנסה. גם לא על בעיות בריאות. לא שידוכים. הם באו למטרה אחת. להתפלל על 'זמן קיץ' שיהיה מוצלח.

וזה יום ראשון בלילה. מחר בבוקר מתחיל ה'זמן'. עצם הנסיעה ממקומות רחוקים (וזהייתי לא מעט מב"ב), היא טרחה ו'הפרעה', עבור מי שצריך להתייצב מחר בבוקר לסדר הראשון. אבל הצורך הרוחני והכרת הטוב והנצרך שבתפילה, מביאים אותם לכאן, לא לפי חשבון כוחות פיזי ריאלי.

בסמוך אליהם היה אפשר לזהות את הר"מים והמלמדים בחיידרים. גם הם באו להתפלל על אותה מטרה. האם הם חשבו על הצלחתם או על הצלחת תלמידיהם? בוודאי על שניהם. הייתה לי התעלות ושמתתי נסעתי. אבל נחזור עכשיו לדרך לכותל.

יצאתי מב"ב באוטובוס. נגמרו הזמנים שנסיעה לירושלים ארכה שעה. כיום, עם התיקונים בכביש ועומס הרכבים וכו', אפשר לדבר על שעה וחצי בשקט. להמשיך מכאן עם קו 1 לכותל, זה אומר סיפור של עוד שלושה רבעי שעה. לא היה לי די כוח לזה. לכן עליתי על הרכבת הקלה, עד לכיכר ספרא. משם אמשיך ברגל. באתי בגפי. בני ביתי נשארו בב"ב. לא שייך להיטלטל עם הילדים שכבר התחילו את הלימודים וגם לא שייך להתפלל בריכוז כשאתה משגיח על הקטנים.

הגעתי לכיכר ספרא וכובר הייתי מותש, אמרתי לעצמי אכנס לחנות מזון בסביבה, אשתה ואוכל משנה לחזק את גופי ואז אצא לשם. כך עשיתי. הזמנתי לעצמי כוס קפה ודבר מאפה. לפתע נעמד בסמוך אלי אדם מבוגר. מבטאו אמריקאי. בידו החזיק עגלת קניות. אני שם לב שהוא ממלמל משהו ספק לעצמו ספק אלי. כשהמלמול ממשיך. אני מטה את עצמי לכיוונו, לשמוע מה הוא אומר.

"תוכל לקנות שתיה גם עברוי?" מיד הבנתי שמדובר במקבץ נדבות. עכשיו גם הבחנתי שיש לו איזה שלט על העגלה, בעזרתו הוא כנראה פונה לציבור. לקח קופון מהמשקה החם הגיע. ואז - במחשבה אחת טובה ומהירה - הצעתי לו "בבקשה קח את המשקה. זה בשבילך". האיש אמר תודה, הצטודד בפניה, אך כעבור רגע שב ופנה. שוב ממלמל. שוב הטיית אוזן, וזה מה שאני שומע: "תוכל לקנות לי גם מאפה?" - התחלתי להרגיש שוב את אותו ספק. אבל היה נשמע לי קרוב לסחיטה. הייתי אדם טוב, נתתי לך אה המשקה שהזמנתי לעצמי, עכשיו אתה רוצה גם מאפה. אומרים על זה: "נותנים לך אצבע, אתה רוצה את כל היד!"

פניתי אליו בחיוך ואמרתי: "תראה. אנחנו עושים שותפות. הזמנתי משקה ומאפה. המשקה שלך. המאפה שלי. בסדר? אבל האיש לא הרפה: "אני רוצה גם לאכול". בשלב הזה אני קולט, שעניי אוזני המוכרים כרויות לך שיח שבינינו. עבור רגע והם מתחילים להתלוצץ על שובנו אינו שומע: "תראה איזה 'פרייאר', נותן לו שתיה, עכשיו יתן לו מאפה, עוד מעט הוא ירצה שיקנה לו את כל החנות..."

אתה מבין שזה לא עושה לי עודף מוטבציה. אני מתחיל לתהות ביני לביני, איזה 'מספר' אני אצלו היום... כמה 'קליינטים' הוא כבר דג ברשת שלו. נזכרתי בבדיחה המתאימה למצבי. אדם אחד עמד על שפת ים המלח עם חכה שהושלכה למים. עמד ועמד. עצוב ומשמים. עבר במקום תייר. ניגש אל האיש ואמר: "למה אתה עומד כאן עד בוש? לא תצליח להעלות דג אבל לרפואה. בים המלח אין דגים. תשכח מזה". האיש מישיר אליו מבט עצוב ואומר: "אחד אני חייב להביא דגים הביתה לארוחת ערב. אין לי כסף לקנות בחנות או לנסוע עד טבריה. אז אני עומד כאן". האיש נד בראשו למי שלהבנתו איבד חלק משפיותו, על רקע מצבו הקשה. הוא שולח ידו לארנקו. מוציא משם שטר של 50 שקל מוסר לאיש. "שיהיה לך. בשביל דגים לשבת". האיש נטל את השטר בטבעיות, מחייך למיטיבו ומשכיל אותו עכשיו במדעי החיים: "למה אמרת שאי אפשר לעשות כאן 'פישנינג'? הנה אתה השלישי היום..." כך בערך אני מרגיש עכשיו... ובכל זאת. נשמתו מקרקשת בקרבי. לא כך חונכתי.

ובעוד אני מהרהר המאפה נוחת על שולחני. ההלך עדיין בסמוך. אני פונה אליו ואומר: "קח. גם זה בשבילך". הוא נראה מופתע. "אולי נעשה חצי חצי? אמרת 'שותפות; לא? אז" "לא תודה. אין צורך. תאכל אתה".

באותו רגע אני חושב לעצמי, שהפעם אצא מהחנות בלא כלום. אינני בעל אמצעים, ולקנות שתי מנות זה לא בתקציב שלי. לבסוף הרעב והצמא מכריעים אותי, ואני מזיזי שוב לעצמי. בזמן שאני מחכה למנות החדשה, 'שכני' החדש מטיב את ליבו ובאותו זמן מספר לי את צרותיו. זו הרצאה של עשר דקות לפחות. את הרוב אני לא מבין. אבל אני מהנהן בראשי. העקרון די ברור. אדם שמזלו לא שפר עליו

זהו. האירוע הסתיים. יצאתי מהחנות. פני לכיוון הכותל. לא הספקתי לעודד חמישה צעדים וטלפון מגיע מביתי. רעייתי על הקו. האם כבר הגעת לכותל? "עדיין לא. אני בדרך. התעכבתי קצת". "אז תנסה להשיג 'משקה' בדרך, ותבוא לכותל עם 'לחיים' גדול". "מה קרה? על מה 'לחיים'?" היא מספרת:

"חיים שלנו רצה לאכול ארוחת ערב. הוצאתי לו לחם מהמקפא ואמרתי לו שיפטר במיקרו שתי דקות, כמו שאנחנו עושים תמיד. הוא הפעיל את המכשיר, אך בטעות נלחץ לו עשרים דקות במקום שתיים! מיד אחרי ההפעלה הוא עלה לקחת משהו בקומה השנייה. שם שקע לרגע במשחק ושכח מהכל. כעבור רבע שעה אנחנו מתחילים להרגיש ריח שריפה. מה יכול להיות? זה בטח מהשכנים. לנו אין שום דבר על האש.

אבל הריח מתגבר. אנחנו יורדים למטה. חיים מקדים אותי. הבית כולו אפוף עשן סמיך. מיד הוא נזכר. המיקרו! באומץ לא מובן, ומבלי להתייעץ איתי, הוא רץ למטבח, חודר דרך מסך העשן, מוציא את התקע מהשקע ורץ בחזרה.

אם הוא לא היה עושה את זה ואם לא היינו מריחים ויורדים לבדוק, מי יודע איך זה היה נגמר?" עד כאן סיפור של רעייתי. אני שומע, נעמד ומצטמרר. זה קרה הרגע. היא מחייגת אלי דקה אחרי שהאירוע הסתיים. זה ארך בביתי כרבע שעה. זה בדיקו הזמן - ובאותו הזמן!!! - שאני עמדתי בימשה ומתן' עם ההלך. מידה כנגד מידה. לחם תחת לחם. נפש תחת נפש. מעשה החסד שלי בירושלים הרחוקה, הציל את בני ביתי בני בני ברק, באותן דקות ממש. הלחם שנתתי לאיש המסכן, הציל את בני מהלחם שהכין לעצמו.

אני מדבר אתך עכשיו בחמישי בלילה. חמישה ימים אחרי האירוע. הבית עד לרגע זה מלא בריח הריח של עשן. הוא לא עוזב את הכתלים והכלים. אנחנו לא מצליחים להיפטר ממנו. בכל פעם שאני נכנס הביתה, בשרי נעשה חידודין חידודין. זה מזכיר לי את המעשה שהיה, על כל חלקיו.

אתה מבין את עושה לי הרבה מחשבות. שמעתי פעם מהגאון רבי חיים קרייזווירט זצ"ל, על יהודי שהוא ניסה להתריס אותו, אך הלה סירב ואף זלזל במצוות הצדקה. כעבור זמן קצר הוא נספה בתאונה.

אמר אז הרב זצ"ל: "אפשר שזה היה כך, שעל האיש הזה נגזר מה שנגזר. מבלי שום קשר אלי ולצדקה שאספתי. אך משמים זימנו לו אותי, כדי שאם ירחם ויכפר את יצרו, ירחמו עליו ויקרעו את גזר דינו. כיוון שלא עשה כך נשאר עליו הדין שהיה". גם אני חושב על עצמי כך. יתכן שנגזר עלי חלילה שיקרה משהו בביתי. אך שלחו לי את הניסיון הזה, כדי שאעמוד בו וכך תתבטל הגזירה, כפי שבי"ה היה.

Advertisement for 'The Book of the Week' (ספר השבוע) featuring a book cover and promotional text. Text includes: "יצא לאור הספר 'ודבר' ע"י הרב משה נבא שליט"א שני ספרים על המשיח הנומינל החתום מהחזרה מפארת, מנוקדת, באותיות מאוחדות עניינים בשילוב סיפורי אגדה והשגחה לפאר ולרוחם את שולחן השבת. ניתן להשיג בבית הכנסת או בפל' 053-3171766".

בניין עדי עד:

הרבה זוגות מרגישים במרוצת השנים כי "אוהב נתחלף באויב!" הם היו מצפים מבן או בת הזוג לתחושת אחריות ולגיבוי שלא תמיד מגיע. את חלקם אני יכול לנחם ולעודד גם אם בבית זה נראה לפעמים מאיים ומפחד... אל דאגה כשצריך את הייצוג בחוץ אתה תגלה את בן או בת הזוג נלחמים למענך! אם חלילה את או אתה תהיו במצב רפואי בעייתי ח"ו תגלו אוצר יהלום של חמלה ואכפתיות שלא האמנתם שקיים. אבל... לצערנו יש מצבים קשים יותר... זה רק תפילות!!! אמר לי מישהו השבוע... כשנודע לי שבחרו את השופט אהרון ברק לייצג את ישראל בשפט בבית הדין בהאג, בתחילה נתחלחלתי ואמרתי לעצמי הרי אמרו חז"ל "אין קטגור נעשה סנגור..." אבל אח"כ במחשבה נוספת שמחתי על ההחלטה! ואמרתי לעצמי, בעצם זה דווקא טוב. כדאי מפעם אחת הוא ירגיש לעצמו איך זה לעמוד מול בית משפט של מטורללים שכולם שונאים אותך ואתה הכי צודק בעולם ואומר את הטיעונים הכי צודקים ותמיד הם בסוף פוסקים לרעתך!!!

פינת ההלכה:

הלכות קידוש וברכת הלבנה: *לכתחילה יש לברכה תחת כיפת השמים משום כבוד. אך דיעבד או כשאנוס יצא. *נשים אינם שייכות בברכת הלבנה כי הם גרמו לפגם הלבנה. ואף בנות אשכנז. *צריך לברך ברכה זו בשמחה כאילו מקבל פני השכינה, וטוב להחמייר בבגדי שבת. ומכאן יצא העניין לברכה לכתחילה במוצאי שבת או יו"ט שלבושים בבגדי שבת. *כשיש ענן דק אך שמש זוהרים את הלבנה, מנהג בני אשכנז לברך, וגם הספרדים יכולים להקל את ש חש שזהו יום אחרון. אך מנהג הרגיל לספרדים לא לברך כך. *קודם הברכה יסתכל בלבנה אך לא יביט בה כל הברכה כלל. *יש לברכה רק אחר צאת הכוכבים. ורק בחשש שיעבור הזמן יקל לברך בביה"ש. *לכתחילה יש להקפיד לברך במוצאי שבת, ורק בחשש שיעבור הזמן יקדים. *אין מברכים לביל שבת, אך אם זה יום אחרון שניתן לברך יברך אף לביל שבת.

זכות העלוז:

*לרפואת משה עומר בן כרמית *ואברהם מרדכי בן מיכאל *הצלחת ליאור בן פנינה *הצלחת מיכל בת אסתר ומשפחתה *רפואה שלימה ליונה בת מרים *רפואה שלימה והצלחה לאליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה *עדי בת יונה חזרה בתשובה וזיווג הגון. *הצלחתם של עומר ואוהד בני חגית

לע"ז:

*אמה בת אסתר * יוסף חיים בן מסעודה * תמר בת מטילדה *משה הרש בן אידל * ר' חיים בן גדריה * יוסף בן לאה * ישראל יאיר בן מנחם * מרגלית פנינה בת רחל * עמנואל בן יונה ודוד. * ר' אלימלך ב"ר יוסף *מלכה בת ר' אשר זליג הלוי * אריה בן יונה * אליעזר בן נתן * שלמה יצחק בן משה חיים *